

Η θρυμματισμένη αγιότητα της ασθένειας

Ορθοδοξία / Σοφία και Λόγος

π. Λίβυος

Αυτές τις μέρες τρέχοντας για θέματα της υγείας μου, σε γιατρούς και νοσοκομεία, από εξετάσεις σε εξετάσεις, σενάρια και ερμηνείες αποτελεσμάτων, σκέφτηκα για ακόμη μια φορά, πως μπορεί να αισθάνεται ένας άνθρωπος που μετά από κάποιο ιατρικό έλεγχο, ο γιατρός του ανακοινώνει, «δυστυχώς τα νέα δεν είναι καλά. Έχετε καρκίνο....» ή ακόμη πιο τραγικά, «σας μένουν 3 ή 6 μήνες ζωής». Πως αντέχει μια ανθρώπινη ψυχή σε τέτοια ακούσματα;

Έλεγε ο άγιος Παΐσιος, «Πάντως άλλο είναι να μαθαίνεις ότι αρρώστησε κάποιος και άλλο είναι να αρρωσταίνεις ο ίδιος. Τότε καταλαβαίνεις τον άρρωστο. Άκουγα «χημειοθεραπείες» και νόμιζα ότι είναι «χυμοθεραπείες», δηλαδή ότι κάνουν στους καρκινοπαθείς θεραπεία με χυμούς, με φυσικές τροφές! Πού να ξέρω; Τώρα όμως κατάλαβα τι ταλαιπωρία είναι».

Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι μπορεί κάποιος να αντέξει σε μια τέτοια ανακοίνωση και κατόπιν να αντιμετωπίσει, (όπως και το θάνατο του παιδιού του) αυτή την ασθένεια, δίχως την Χάρι του Θεού, ασχέτως εάν κάποιος πιστεύει ή δεν πιστεύει στον Θεό. Εάν πάει ή δεν πάει στην εκκλησία. Αυτή η Χάρις είναι δωρεά ενίσχυση και παραμυθία της απροϋπόθετης αγάπης του Θεού. Και κάτσε εσύ, να υπολογίζεις τις ενέργειες και την αγάπη του Θεού με μαθητικές λογικές και αναλύσεις. Ε, δεν θα καταλάβεις ποτέ τον Θεό. Αποδέξου το, σε ξεπερνάει η παραδοξότητα των δρόμων Του.

Θα συμφωνήσω απόλυτα με αυτό που έλεγε ο άγιος Παΐσιος, ότι ο «καρκίνος θα γεμίσει των παράδεισο με μάρτυρες». Γιατί για μάρτυρες πρόκειται. Όχι μόνο για τον πόνο που επωμίζονται και τα μαρτύρια στα οποία υποβάλλονται ψυχικά και σωματικά, μα διότι με τον αγώνα τους προασπίζονται την αξία και ιερότητα της ζωής. Και όποιος παλεύει για την ζωή, συνειδητά ή όχι, δίνει μαρτυρία Θεού.

Γι αυτό πολύ σωστά αναφέρει ο Σ. Ζουμπουλάκης, «δεν δέχομαι κανένα κήρυγμα περί αναστάσεως πάρα μονάχα απο καρκινοπαθή δ' βαθμού».

Η ασθένεια, έλεγε η Σιμόν Βέλ, έρχεται να μας φανερώνει οτι είμαστε ένα «τίποτα». Σαφέστατα δεν εννοεί ένα ψυχολογικό τίποτα. Αλλά ένα οντολογικό. Δηλαδή η ασθένεια μας θυμίζει την κτιστότητα και φθαρτότητα μας. Οτι έχουμε υπαρκτικά όρια.

Αισθάνομαι, ότι εκεί διαδραματίζεται όλη η σχέση μας με την ασθένεια, τον εαυτό μας και τον Θεό. Εάν η αρρώστια με διδάξει ότι είμαι ένα «τίποτα» που αξίζει πολλά. Ότι αυτό το θνητό πλάσμα, που φοβάται, ταράζεται, αμαρτάνει, πεθαίνει, το αγαπάει πολύ ο Θεός. Δεν είναι εύκολο, και μάλιστα την στιγμή που είσαι στην κόλαση και καίγεσαι από την αρρώστια και τον ψυχικό εγκλωβισμό. Ωστόσο αυτή είναι η μόνη παρηγοριά σε έναν απαρηγόρητο πόνο. Ότι ο Θεός είναι πάσχωμ μαζί μου και με αγαπάει πολύ. Αγωνίζομαι να προασπιστώ την ζωή που μου χαρίστηκε, απέναντι στο θάνατο που την απειλεί.

Σαφέστατα δεν αντιδρούν όλοι οι άνθρωποι σε ίδιες καταστάσεις με τον ίδιο τρόπο, πόσο δε μάλλον όταν εκείνες είναι οριακές. Ακόμη όμως κι αυτή η ιδιορρυθμία, ο θυμός ή πολλές φορές φαινομενική σκληρότητα ή απιστία με την οποίοι πολλοί αμύνονται απέναντι στην απειλή της ασθένειας, για μένα είναι «ιερές» καταστάσεις. Διότι είναι οι τρόποι που σταυρωμένοι άνθρωποι φωνάζουν με ένα ιδιόρρυθμο τρόπο, ένα βαθύ υπαρξιακό «διψώ», πάνω από τον σταυρό τους. Αυτό, μόνο να το σέβομαι μπορώ και θέλω.

Αυτοί οι άνθρωποι, βαδίζουν στο μονοπάτι μιας ιδιότυπης «αγιότητας». Όχι την

«αγιότητα» της δύναμης και ισχύς, αλλά εκείνη της αδυναμίας, της ευαισθησίας, των δακρύων, του φόβου που ξέρει να ελπίζει, του λίγου που γίνεται πολύ, της πίστης που χάνεται και βρίσκεται ως εμπιστοσύνη, του παραπόνου που μεταμορφώνεται στο «ας γίνει το θέλημα σου...». Μιας θρυμματισμένης «αγιότητας», που αγκαλιάζει όλα τα συναισθήματα και τα μεταμορφώνει. Εκεί το δάκρυ δεν είναι ντροπή ή ολιγοπιστία, το «γιατί» αμαρτία και απειλή κολάσεως. Μια «αγιότητα» που κατανοεί την αδυναμία, το κτιστό, το φθαρτό, που το αγκαλιάζει, το μεταμορφώνει και το σώζει.

Στην εποχή που ζούμε, ο «άγιος» δεν θα είναι ο νικητής, ο τροπαιούχος, ο δυνατός και κραταιός, αλλά εκείνες οι θρυμματισμένες ψυχές, οι σταυρωμένοι άνθρωποι, που ήσυχα, καρτερικά και αθόρυβα, κουβαλάνε τον σταυρό της ζωής τους. Ο άγιος στέκεται γυμνός σε ένα κόσμο που ντύνει και μασκαρεύει τις ανασφάλειες του με εξουσία και δύναμη. Ο άγιος πορεύεται μονάχα με την πίστη του, σε ένα κόσμο που θέλει όλα να τα εξηγήσει. Αυτό δεν γίνεται. Η πιο μεγάλη προσευχή, είναι το «δεν ξέρω, δεν καταλαβαίνω, σου παραδίδομαι Κύριε...»

Λέει ο Ζουμπουλάκης,: «Η αδερφή μου τα άξιζε όλα και δεν είχε τίποτα, ούτε υγεία, ούτε σταδιοδρομία ούτε κοινωνική αναγνώριση ούτε χρήματα ούτε τίποτε. Και όμως ήταν γεμάτη καλοσύνη για όλους. Αόργητη και αμνησίκακη. Ένα σχολείο καλοσύνης και αγάπης... Αν υπάρχει παράδεισος, είμαι απολύτως βέβαιος ότι η αδερφή μου βρίσκεται εκεί. Επιτέλους χωρίς γιατρούς και φάρμακα, μέσα στην χαρά της θέας του δεσποτικού προσώπου και τη ζεστασιά της κοινότητας των αληθινών αγίων...»

<http://bit.ly/2vV8HVf>